

Arrest

nr. 290 904 van 26 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 april 2023.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Soedan, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 3 februari 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoekende partij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in zijn hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel verzoekende partij doorheen de persoonlijke onderhoud melding maakte van haar medische problemen, met name haar gebroken linkerarm en astma symptomen, en ter staving hiervan twee medische attesten heeft voorgelegd, heeft zij op geen enkel moment aangegeven dat zij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen. Integendeel, op vraag van de protection officer of verzoekende partij mentaal en fysiek in staat was om het interview af te leggen antwoordde zij: "alles is oké" (NPO, p. 3) In overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, werd verzoekende partij de mogelijkheid geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit haar eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Verzoekende partij maakte echter op de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden). Zij heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van haar voorgehouden medische problemen niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure, noch omwille van enige andere reden. Ook op het CGVS maakte zij geen dergelijke noden kenbaar.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt niet dat verzoekende partij omwille van haar medische problemen in de onmogelijkheid verkeerde deel te nemen aan de procedure en de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. In geen van de neergelegde documenten wordt verduidelijkt op welke wijze de klachten van verzoekende partij een persoonlijk onderhoud in het kader van haar beschermingsprocedure in concreto kunnen hinderen noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Deze stukken zijn bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat verzoekende partij niet bij machte is om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekende partij was immers in staat om accuraat, concreet en uitgebreid op de haar gestelde vragen te antwoorden en kon de redenen van haar vrees op een zelfstandige en functionele manier uiteenzetten. Niets wijst erop dat de kwaliteit van het gehoor werd bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoekende partij laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze haar medische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien zij op een andere manier zou zijn gehoord. Ook heeft de advocaat van verzoekende partij op het einde van het persoonlijk onderhoud hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op voorgaande, toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke

waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoekende partij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij slechts een drietal maanden in een boerderij heeft gewerkt en verder kon zij aldaar geen job vinden (NPO, p. 9). Haar verklaringen dat zij verschillende interimkantoren heeft bezocht tijdens haar zoektocht naar werk kan niet overtuigen daar zij geen van de kantoren bij naam kan benoemen. Tevens gaf verzoekende partij aan dat zij in geen van de interimkantoren was ingeschreven. Van iemand die op zoek is naar werk via de interimkantoren of eender welke tussenpersoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn contactgegevens met deze tussenpersoon zou delen zodat hij kan gecontacteerd worden wanneer men effectief een werkkraacht nodig heeft. Op vraag van de protection officer waarom zij niet werd ingeschreven antwoordde zij op algemene wijze: “Ik weet het niet waarom, was het door racisme? Of doordat er echt geen werk was? maar ik weet niet waarom ik niet ingeschreven werd “ (NPO, p. 22). Zoals de commissaris-generaal in dat verband terecht opmerkte geven dergelijke handelingen van verzoekende partij geen blijk van een oprechte inspanning om werk te zoeken. Verder blijkt uit haar verklaringen niet dat zij behalve de interimkantoren andere (hulp)organisaties of overheidsdiensten heeft gecontacteerd voor werk. De verklaringen van verzoekende partij dat zij op eigen initiatief meerdere werkgevers rechtstreeks heeft benaderd overtuigt evenmin daar zij geen enkel concreet voorbeeld kan geven van de vermelde werkgevers. Ondanks het feit dat verzoekende partij wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt heeft zij aldus beperkte pogingen ondernomen om er effectief aan een job te geraken. Hoewel het ontbreken van taalkennis een moeilijke barrière is om werk te vinden blijkt uit de verklaringen

van verzoekende partij nergens dat zij gedurende haar tweeënhalf jarige verblijf in Griekenland ooit enige initiatief heeft genomen om de taal zelfstandig aan te leren of via een cursus te volgen. Nu het aanleren van de taal onontbeerlijk is om de kansen op de arbeidsmarkt te vergroten en de verzoekende partij hiertoe absoluut geen stappen heeft ondernomen, kan zij bezwaarlijk stellen dat zij de nodige initiatieven met het oog op het vinden van tewerkstelling in Griekenland heeft genomen. Tevens blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij niet dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om huisvesting te vinden. Zo blijft verzoekende partij vaag en weinig concreet over de stappen die zij ondernam om onderdak te vinden in Griekenland. De Raad merkt nog op dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Verzoekende partij kan derhalve, gelet op haar handelen of veeleer nalaten om te handelen in de EU-lidstaat die haar internationale bescherming toekende en gelet op haar spoedige vertrek aldaar nadat ze er bescherming verkreeg, bezwaarlijk ernstig voorhouden en ze maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Griekenland de aan haar status verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden.

Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar zij in gebreke blijft.

Verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij omwille van haar medische problemen, namelijk haar gebroken linkerarm en astma symptomen, over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Ter staving van haar medische problemen heeft verzoekende partij twee medische attesten aangebracht. Wat betreft de gebroken linkerarm heeft de commissaris-generaal na grondige studie van de aangebrachte attesten op goede gronden geoordeeld dat: "Aangaande uw linkerarm, vermelden de attesten geen andere beperkingen, noch staat er iets vermeld over een noodzaak aan dringende medische hulp. Het feit dat het attest dd. 15/11/2022 vermeldt dat "er eventueel kan overgaan worden tot een heilkundige correctie osteotomie voor de elleboog, indien de patiënt wordt erkend", wijst verder op het feit dat het probleem met uw linkerarm geen dringende, gespecialiseerde en regelmatige opvolging en behandeling behoeft, noch dat het gebrek aan een eventuele behandeling belangrijke secundaire gevolgen met zich zou meebrengen voor uw zelfstandig functioneren.

Evenmin kan uit de door u neergelegde attesten blijken dat de beperkingen aan uw arm van die mate en ernst zijn dat u hierdoor in een situatie terecht zou komen die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, of dat u niet in staat zou zijn de nodige stappen te nemen in Griekenland om uw rechten uit te oefenen".

Ook stelde de commissaris-generaal aangaande astma symptomen van verzoekende partij terecht vast dat "Over uw astma problemen, wordt in het medisch attest van Dr. Willame vermeld: "de patiënt vertoont regelmatige astma crises. Opnieuw werd geen enkele opvolging, noch enige farmacologische of medische hulp verstrekt in Griekenland. De levensomstandigheden die hij in dat land heeft ondergaan (geentoeegang tot een verblijf, nachten buiten, geen aangepaste medicatie), hebben de respiratoire situatie van de patiënt zeker niet verbeterd. Ik heb hem reeds vier maal onderzocht en behandeld voor ademhalingsmoeilijkheden in België. Ik denk dat hij een inspanningsastma vertoont, vermoedelijk met een allergische basis en met emotionele factoren die de crises eveneens uitlokken. (...) Hij jongleert momenteel met een puffer budésonide, ventolin en desloratadine. Medicatie is te nemen naar eigen noden, maar als de crises zich herhalen, lijkt het mij goed om een meer gefundeerde behandeling van budésonide voor te schrijven." (vrij vertaald uit het Frans, medisch attest Dr. Willame). Het medisch attest vermeldt dat de slechte levensomstandigheden die u in Griekenland hebt ervaren, uw respiratoire situatie niet hebben verbeterd, doch vermeldt niet in welke mate deze een dermate impact hebben gehad op uw gezondheid dat u niet meer in staat zou zijn om enige zelfstandigheid aan de dag te kunnen leggen. Het feit dat u bovendien verklaarde dat uw astma in België terug is verbeterd en dat u minder hevige astma-aanvallen heeft (NPO p.20), toont aan dat de slechte levensomstandigheden geen blijvende impact hadden. Ook blijkt uit dit attest niet dat u een noodzaak heeft aan een dringende, gespecialiseerde en regelmatige opvolging, slechts vermeldt het attest dat u de nodige astma medicatie dient in te nemen naar eigen noden".

In dat verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekende partij over een verblijfsvergunning beschikt die geldig is tot 12 november 2023. Zij verklaart tevens over een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te beschikken in Griekenland waardoor zij gezondheidszorg en medicijnen kan krijgen onder dezelfde voorwaarden als de Griekse onderdanen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. In tegenstelling tot haar verklaringen dat zij in Griekenland verschillende ziekenhuizen en huisartsen zonder succes geraadpleegd zou hebben, kon zij zich geen enkele naam van een ziekenhuis of dokterspraktijk meer herinneren (NPO p. 21). Tevens kon zij haar verklaringen geenszins staven met enig document. Op de vraag van protection officer of zij geprobeerd heeft medische hulp via andere weg te bewandelen verklaarde zij slechts "Ik heb in Athene gewoond, er zijn geen organisaties die hulp geven" (NPO p. 21). Uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat in Athene wel degelijk verschillende hulporganisaties aanwezig zijn waar verzoekende partij beroep op zou kunnen doen voor de nodige medische hulp. De commissaris-generaal oordeelde hieromtrent op goede gronden dat het feit dat verzoekende partij hiervan niet op de hoogte is, getuigt van weinig interesse om haar situatie te verbeteren. Derhalve maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij werkelijk een oprechte inspanning te hebben gedaan om medische zorgen te krijgen in Griekenland.

Verzoekende partij toont hoe dan ook niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij de toegang tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover zij beschikt en die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan haar hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of haar nationaliteit. Evenmin toont zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader haar rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigten van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat deze situatie niet op haar van toepassing is daar haar verblijfsvergunning geldig is tot 12 november 2023.

Wat betreft haar betoog inzake racisme in Griekenland merkt de Raad op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Waar verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende

behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonst dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. Verzoekende partij toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

8. De middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 1 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP wijst op de schending van art. 3 EVRM, de situatie ter plaatse is problematisch met racisme en geweld, discriminatie, geen huisvesting, geen medische zorgen, geen werk... Bovendien ook geen garantie voor terugkeerders, zodat gesteld kan worden dat er geen effectieve bescherming wordt geboden. VzP zelf stelt liever in Soedan te sterven als een hond dan zo te leven in Griekenland waar er zelfs geen garantie is voor het zorgen voor haar lijk.”

5. Verzoekende partij brengt ter zitting, met voormeld kort en algemeen betoog, geen concrete en dienstige argumenten bij die aan de grond in de beschikking van 18 april 2023 afbreuk doen. Zij gaat er immers niet, laat staan concreet op in, doch beperkt zich daarentegen tot zeer algemene opmerkingen waarmee zij op generlei wijze afbreuk doet aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

De Raad benadrukt dat in voormelde beschikking wordt erkend dat de situatie voor statushouders in Griekenland precair is ernstig en moeilijk is, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Echter werd er in dit verband ook aangegeven dat met *“alle gegevens van de zaak”* rekening dient te worden gehouden en dat het noodzakelijk is om op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door verzoekende partij aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Door ter zitting algemeen op te merken dat de situatie in Griekenland problematisch is met racisme en geweld, discriminatie, geen huisvesting, geen medische zorgen, en geen werk en er bovendien geen garantie is voor terugkeerders zodat gesteld kan worden dat er geen effectieve bescherming wordt geboden, werpt verzoekende partij geen ander licht op hetgeen in de beschikking van 18 april 2023 concreet en omstandig omtrent haar persoonlijke situatie en de door haar aangehaalde individuele elementen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Die vaststellingen worden op generlei wijze ontkracht of weerlegd door verzoekende partij, nu zij er op geen enkele wijze concreet op ingaat, doch haar betoog ter zitting zich tot algemene opmerkingen omtrent de algemene situatie in Griekenland beperkt. Met de algemene opmerking ter zitting nog liever in Soedan als een hond te sterven dan zo te leven in Griekenland waar er zelfs geen garantie is voor het zorgen van haar lijk, gaat verzoekende partij evenmin concreet in op de grond in de beschikking van 18 april 2023 en doet zij hier vanzelfsprekend geen afbreuk aan. Dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen lijkt te verkiezen nog liever terug te keren naar haar land van herkomst Soedan dan naar Griekenland waar zij internationale bescherming geniet, betreft overigens een louter persoonlijke opvatting en visie van haar.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM kan in de beschikking eenvoudigweg worden gelezen wat hierover eerder werd opgemerkt en vastgesteld. Aangezien verzoekende partij niet in het minst concreet op die en de andere vaststellingen in voornoemde beschikking ingaat, blijven deze onverminderd overeind.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 18 april 2023 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS